

וי וסאבתייה עלוהי וישתיצי אנשא ההיא מן קדמי אנא יי: ד גבר גבר מזרעא דאהרן והוא סגיד או דאיב בקודשיא לא ייכול עד די ידפי ודיקרב בכל טמא נפשא או גבר די תפוק מנה שכבת זרעא: ה או גבר די יקרב בכל רחשא די יסתאב לה או באנשא די יסתאב לה לכל סאבתייה: ו אנש די יקרב בה ויהי מסאב עד רמשא ולא ייכול מן קודשיא אלהן אסחי בשדה במיא: ז ובמעל שמשא וידפי

ליהוה ושמאתו עליו ונברתה הנפש ההוא מלפני אני יהוה: (ד) איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר והנגיע בכל-טמא-נפש או איש אשר-תעא ממנו שכבת-זרע: (ה) או-איש אשר יגע בכל-שרץ אשר יטמא-לו או באדם אשר יטמא-לו לכל טמאתו: (ו) נפש אשר תגע-בו וטמאה עד-הערב ולא יאכל מן-הקדשים כי אם-רחץ בשרו במים: (ז) ובא השמש וטהר ואחר

תו"א איש איש מזרע אהרן חגיגה ד: יבמות ע. עא. עב. עד. מכות יד: בכורות ג: עד אשר יטהר יבמות עד: עה. והנגע בכל טמא נפש ב"ק כה: או איש אשר תעא שבת סד. ב"ק שם בתרא ט: גדה מג: או איש אשר יגע שבת שם ב"ק שם בתרא שם גדה מג: נפש אשר תגע בו יבמות עג: מכות יט: ולא יאכל מן הקדשים יבמות עד: ובא השמש וטהר ברכות ב. שבת יד: יבמות עד: עה.

רש"י

וטמאתו עליו. וטומאת האדם עליו. יכול צבאר הכחוב מדבר וטומאתו של צבאר עליו, וצבאור שאכל את הטמא הכחוב מדבר, על כרחך ממשמעו אמה למד, צמי שטומאתו פורחת ממנו הכחוב מדבר, וזהו האדם שיש לו טהרה צטצילה (וצמיס מג): ונברתה וגו', יכול מצד זה לצד זה, יכרת ממקומו ויחייב צמקום אחר, תלמוד לומר אני

ה', בכל מקום אני: (ד) בכל טמא נפש. צמי שנטמא צמת: (ה) בכל שרץ אשר יטמא לו. כשיעור הראוי לטמא: (מ"ב פרק ד, ד), צכעדשה (חגיגה יא). (מ"ב): או באדם. צמת: אשר יטמא לו. כשיעורו לטמא, וזהו ציז: לבל טומאתו. לרבות נוגע צוב, וצבה, גדה, ויולדת: (ו) נפש אשר תגע בו. צאחד מן הטמאים הללו:

עיקר שפתי חכמים

ב דאי אבטר קאי הל"ל והוא טמא מאחר דאין לו טהרה: ג דאלי"כ לכתוב אשר יגע בכל שרץ ול"ל למכתב אשר יטמא לו:

לקוטי הלכות

- (A) (ו) ובא השמש וטהר - דעת לנבון נקל שונה הפסוק: וְבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחַר יֹאכַל
- (B) מן הקדשים, מרמוז על ביאת שמשו ביומו האחרון בעת פטירתו שהוא בחינת ביאת

לקוטי הלכות

Ⓒ

השמש של כל ימי חיינו שיש שעקר גמר  
טהרתו יזכה רק אחר ביאת שמשו לגמרי,  
וכעין שאמרו רבותינו ז"ל (יומא דף פו) שיש  
במה וכמה שאף-על-פי שעשו תשובה והיה  
להם יסורים עדן תשובה ויום כפור ויסורין

Ⓓ

תולין עד יום המיתה שמכפר. ועל-כן כל  
מי שהוא בבחינה זאת אם יפל חס ושלום  
בדעתו מחמת זה שעובר עליו, לא יזכה גם  
אחר יום המיתה, שהוא אחר ביאת שמשו,

Ⓔ

לאכל מן הקדשים, כי בודאי הטמא לגמרי  
ולא טבל עדן אין מועיל לו הערב שמש,  
רק זה שהתנועע כל ימיו בכל מה שעבר  
עליו והתחזק ברצון וטבל במקנה והתחיל  
בכל יום להטהר עצמו, אף-על-פי שלא עלתה  
בירו להטהר בשלמות, אף-על-פי-כן לית

Ⓕ

רעותא טבא דאתאביד, מכל שכן דבור טוב  
ומעשה טוב, עד שיזכה שישלם טהרתו אחר  
ביאת שמשו ביומו האחרון, בבחינת וכא  
השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים שהוא  
חלקו הטוב לעולם הבא שיזכה אליו תכף  
אחר ביאת שמשו ולא יצטרך להתגלגל  
ולסבל מה שצריך לסבל מי שלא הכין את

Ⓖ

עצמו כלל בימי חייו, כי אז ביום האחרון  
מתקבצים כל מה שחטף טוב בזה העולם  
בכל יום ויום וכל רצון ורצון טוב שהיה לו  
בכל יום ויום כל ימי חייו, ורק זה הוא

Ⓖ

תקנתו והשארתו לנצח. ואז ידע ויבין כל  
אחד ואחד החלוק שבין מי שהשתדל ורדף  
אחר התקלית ברצונות חזקים בכל יום  
אף-על-פי שלא זכה אליו בשלמות ובין מי

Ⓙ

שלא השתדל כלל. וכמו שכתוב (מלאכי ג)  
ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע, שיהיה  
חלוק אפלו בין מי ששנה פרקו מאה פעמים  
למי ששנה פרקו מאה פעמים ואחד (תענה  
ט). מכל שכן וכל שכן בין המשתדל לאינו

Ⓗ

משתדל. והעקר כפי התקרבותו לצדיקי אמת  
הנוכללים בזקנים דקדשה העוסקים להעלות  
כל הנופלים והרחוקים מאד מאד ממקומם  
שהם לרצון עליון, אשרי שיאחו בהם. (אורח

חיים - הלכות ברכת השחר ה' - אות מ"ב)

וכא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים  
— זה שנמא ורוצה להטהר צריך טבילה  
במקנה, כדי להמשיך עליו קדשה וטהרה  
ממקנה העליונה, שהוא בחינת מקנה של  
שבועות שהוא בחינת שער החמשים, שהוא  
שרש התורה, בחינת הארת רצון העליון  
שמאירין הצדיקי אמת שהם בחינת משה  
כלב כל ישראל, שיאיר להם בכל מיני חשך  
ואפלה, שעל-ידי-זה מעלן את הנפשות,  
מבחינת שמד חס ושלום לרצון, ומשם נמשך  
הטהרה לכל הטובלים במקנה להטהר  
מטמאתן. אך אף-על-פי שהצדיקים אמתיים  
עושים עם נפשות ישראל מה שעושים,  
להאיר להם הרצון ולהעלותם מטמאה  
לטהרה, אף-על-פי-כן הבחירה ביד כל אחד,  
וצריך כל אחד להמשיך על עצמו הרצון  
דקדשה ולקשר לזה כל מחשבתו ולבו. והעקר,  
שצריך להמתין עד גמר הישועה, כי בכל  
יום עושה השם יתברך חדשות לגמרי בשביל  
תקון נפשות ישראל, שזה בחינת טהרת  
הטמאים, שצריכין להמתין עד הערב שמש,  
ויש שצריכין להמתין יותר, כמבאר בפנים.  
והעקר, להתחזק בכל אלו הימים שאינו זוכה  
עדן לשלמות טהרתו, אף-על-פי-כן יצפה  
לישועה ויתחזק בכל פעם ברצונות חזקים  
להשם יתברך, עד שיזכה ליום ישועתו שהוא  
בחינת גמר טהרתו לגמרי, ואז יאכל מן  
הקדשים. (אורח חיים - הלכות ברכות השחר א' -

אותיות מ"א מ"ו לפי אוצר היראה - מקנה, ב')